

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Septem Illustrium Virorum Poemata

Amstelodami, 1672

Ad Felicem Zachiam, In funere Natalis Rondinini Filii. Ex Albano secessu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11215

Præterea si fama tibi, si gloria cordi est,
 Villarum fies tu quoque nobilium.
 Nam tibi munera læta, tibi annua sacra feremus
 Instructi citharâ, carminibusque sacris.
 Huc ego cum Musis Parnassia templa potenti
 Carmine traducam, Pieriosque lacus.
 Hic edera surgent, hic laurus digna Poëtis,
 Hic se victores cingere fronde volent.
 Tunc tibi Telegoni cedet locus omnis, & udo
 Quotquot spectantur Tibure delicia.
 Cedet & ipsa Paphos, semperque virentia Tempe,
 Et fies hortis notior Alcinoi.

A D

FELICEM ZACHIAM,

In funere

NATALIS RONDININI FILII.

Ex Albano secessu.

S Ecretæ nemorum valles, mutique recessus,
 Et deferta loca, & taciturna querentibus antra,
 Quæ priscos habitasse ferunt (& credere dignum est)
 Mortales, sine lege pios, sine messe beatos,
 Accipite hos ægro proruptos pectore questus,
 Quos pietas, quos æger amor, luctusque requirunt.
 Et vos frondoso surgentes vertice fagi
 Me finite, erepti lugentem funus amici,
 Illius æternum vestris incidere nomen
 Corticibus: meus hinc saltem, dum stabitis, unâ

E 5

VI

Vivet amor, luctusque mei monumenta manebunt.
 Me finite hîc viridi carmen, lacrymabile carmen,
 Tristibus ad citharam numeris disperdere in umbrâ,
 Quod recinant, qui se querulis solantur arenis.
 Dulce queri miseris: dedit hoc natura levamen.
 Hoc animi, quæ vix umquam coitura putares,
 Vulnera dictamno curat, mulcetque dolorem.
 Plorat Ityn Progne; consortem turtur ademtum;
 Cæyca Alcyone; casum Phaëthontis olores.
 Scilicet & mœstis implet nemus omne querelis
 Flebiliter quærens absentem bucula matrem:
 Et nunc hæret inops animi, nunc arrigit aures,
 Si quâ fortè procul crebris mugitibus instet,
 Errantem admonitura sui: nunc acta furore
 Dat gemitus incompósitos, & in avia fertur,
 Terror Hamadryadum, stragesque miserrima filvæ.
 Illa peregrinum, natorum oblita, juvenum
 Per saltus sequitur, vel festa altaria circùm
 Flore revincta caput magnis cadit hostia Divis.

Justa quidem caræ jam pridem solvimus umbræ:
 Nec cineri amplexus, largus nec defuit imber
 Funeri, ubi casu perculsi, ac vulnere primo.
 Sed præstans animi Natalis, & indole pulcrâ,
 Constantique fide primis mihi junctus ab annis,
 Triste sui desiderium luctumque reliquit.
 Ut me nulla dies solari, nulla queat res,
 Cogar & in longos absumere lumina fletus.
 Ergò sive aperit rebus lux alma colorem,
 Sive aufert, umbrâ involvens nox humida terras;
 Dilecti manes, dilecta occurrit imago,
 Pallida, languenti violæ, vel grandine tacto
 Narcisso similis, frigentique ore videtur

Oscula

Oscula ferre genis, & brachia tendere collo
Cara meo, qualem supremo in funere vidi,
Cum jam frigida mors oculis induceret umbras,
Me quarentem oculis, & pectore singultantem.
Cum Fernandus, amicitiae pars tertia nostrae,
Astaret lacrymans; sancto mox cedere jussis
Officio lacrymis, Superos in vota vocaret,
Difficilesque obitus, animamque exire parantem
Caelesti firmaret ope, ac prece fervidus omni.
Haec rerum species animum noctesque diesque
Infelix subit; haec sensus mihi surripit omnes,
Nec finit à tristi curâ requiescere mentem.
Nam neque Castalides, mihi dulcia nomina quondam,
Quae me illi ad laudem comitem, quamquam impare
gressu,
Addiderant, & amore pio, paribusque ligarant
Auspiciis, possunt miserum lenire: nec ipse,
Quae relevent aegrum, Phœbus pater invenit herbas.
Cetera, quae pariter quondam oblectare solebant,
Omnia sunt ingrata: nihil juvat. Haec loca certè,
Ipse hic formosi nemoris gratissimus horror,
Et fortunati gelidus fons graminis altor;
Ipse lacus ridens, avium secunda voluptas,
Sylvarum decus, & Latiae telluris ocellus,
In lacrimas questumque trahunt. Haec ille solebat
Mecum animis, studioque pari loca adire quotannis;
Hic pariter mecum fugientes condere soles
Alloquio dulci, curarum oblitus, & Urbis.
Haec illi regio dilecta: hic saepius illum
Naiades pulchrae, pulchrae stupuere Napeae,
Casta Philetæis sociantem carmina chordis.
Non tamen astrorum cursus, non abdita terris

Pro-

Prodigia , aut ortus ventorum , vel maris æstum,
 Omnia adhuc hominum studiis ignota , canebat :
 Sed Christi Heroas , immoto barbara vultu
 Supplicia expertos , ignominiaſque Tyranni ;
 Sed laudes Superûm , & diæ virtutis honores ,
 Quæque docet verax , & fallere neſcius Auctor ,
 Humanâ majora fide penetralia rerum.
 Inde ad ALEXANDRI deſlectens inſculta facta ,
 Commemorabat , uti Saturnia ſæcla redirent ,
 Et probitas , & ſancta fides , jam Præſide terris ,
 Qui ſciret regni hanc molem non ære , nec auro
 Stare , nec arte hominum , ſed religionis amore ,
 Sed virtute animi , & veterum pietate parentum.
 Illius auſpicio Latii è finibus actam
 Eſuriemque gravemque luem ; decora addita templis ;
 Reddita virtuti ſua præmia ; reddita Muſis
 Otia , & erectas artes : illoque ſequeſtro
 Venturam populis poſt triſtia bella quietem.
 Omnia , quæ ſummi quondam præſaga Dei mens
 Cùm fore proſpiceret , noſtræ miſerata labores
 Gentis , ALEXANDRO mandaffet fulmina , & orbis
 Imperium , quamquam magnis virtutibus impar.
 Talia non ficto referebat carmine vates ,
 Si quando à gravibus curis , ſtudiisſque ſeveræ
 Palladis , & doctis animum revocaret Athenis ,
 Rudera vel Latii , & priſci monumenta Senatûs
 Luſtrabat , veterum gaudens incifa metallis
 Ora virûm , & ſculptas à tergo noſcere pugnas ,
 Gnarus & armorum . Nemo nam certiùs illo
 Norat , quæ belli ratio circumdaret urbi
 Mœnia , quæ victrix aperiret machina muros.
 Illum ego sæpè equitum ſtantes peditumque maniplos,
 Et

Et pugnae instructas acies, & Martia castra,
Præliaque in docto scribentem pulvere vidi.

Tunc igitur dulces auras, & dulcia nostræ
Pignora amicitia, tantarum in limine rerum,
Deferis, inque tuo surgentes nomine cunctas
Spes Latii perdis? nihil ergo ars docta medentum,
Nil herbae valere? nihil flos vividus ævi?
Nec fratrum te cura vigil, nec sedula mater,
Nec dilecta Deo soror eripuerit periculo?
Utque tuas parco delibem carmine laudes,
Non tua te pietas, non culta altaria, non te
Candida mens animi, aut doctæ facundia linguæ,
Non vis ingenii præstans, & ducta per omnes
Ingenuas artes, leto subduxit acerbo;
Cum gentem innumeram, telluris inutile pondus,
Non nisi post seram mactet Libitina senectam?
O semper damnata pati fata aspera virtus!
Vidi ego perjuras, prædæque nocentis onustas,
Post longos pelagi errores, casusque per omnes,
Incolumes tamen ad patriam remeasse carinas:
Naufraga cum gemeret puppis, quæ litore ab Indo
Tunc primum niveis pacata per æquora velis
Ibat ovans, Divumque aris pia thura ferebat.

Interea casum ingemuit Romana juvenus,
Fassa suum decus extinctum: ingemuere relictæ,
Et tibi ferali crinem cinxere cupressu
Pierides, fluvioque dolens Tiberinus ab alto
In mare visus aquis Tuscum dilabier atris.
Ipsam etiam dolor invictum tot casibus, ipsum
Flexit ALEXANDRUM, lacrimisque in funere crudo
Pænè profanari cælestia vidimus ora.
Quippe acre ingenium Pater æquus norat, & altæ

Se-

Semina virtutis, patrioque fovebat amore.
 Nimirum ille, sacro folium stipante Senatu,
 Principibus, te vate, dabat responsa benignus,
 Voce tuâ solitus populos armare fideles,
 Sive laboraret Venetus, seu tristis Enyo
 Verteret Helvetiam, seu bello assueta nefando
 Suecia Sarmaticos vastaret milite campos.

Sed jam cesset inops dolor infelicia verba
 Fundere. Tu felix, Divorumque unus, Olympi
 Securâ de parte, nigris Aquilonibus actam
 Serpere sacrilegam, populosque exurere flammam,
 Perque omnes volitare vides bella impia terras,
 Pauperiem circum, miserisque ferentia clades.
 Indè hominum genus, & casuras despicias urbes
 Altior invidiâ, & Regum capita ardua calcas.
 Quod tibi, si celsam mortalis gloria mentem
 Tangit adhuc, non tu tabulis, nec marmore Lunæ,
 Æreve, quod Siculis miscent Cyclopes in antris;
 Sed merito ipse tuo, & vatum sacrabere chartis.
 Illa ruunt ævo tandem consumta, vel igni:
 His Lachesis, rerumque vices, & fulmina parent.
 Nempè tuum posthac nulli violabile fato
 Illorum fidibus vivet decus: hi tibi famam
 Longiùs extendent vitali carmine, quàm si
 Marmore de Libyco, aut Ephyreio duceret ære
 Graia tuam manus effigiem, vel barbara moles
 Ægypti ad cælum saxis audacibus iret,
 Infanus labor & solamen inane sepulcri.
 Quin etiam (qui rarus honos) tibi Belgica plorans
 Sollemnes struit exequias, & funera Clio:
 Carminibusque sacris inscriptas litore in illo
 Pyramidas statuit, laudum monumenta tuarum,

Æter-

Æternùm mansura ; licet sæpè illius oram
 Litoris implacidum latè voret æquor & urbes.
 Sed neque me immemoris , si vera recepit Apollo,
 Arguerint animi venientia sæcula : nomen
 Quippe tuum, nofterque dolor, lacrymæque manebunt.
 Nec tibi quæ mœsta inferias , ac debita mittit
 Munera ALEXANDRI multùm sublata favore ,
 Iverit ad feros ingloria Musa nepotes.

Tu verò Latias inter clarissima matres ,
 Atque olim numero doctarum addenda sororum ,
 Urbis honos , Felix , lacrimis absiste profanis :
 Neu nati turbare velis ingrata quietem.
 Cùm Vaticanam facerem pullatus ad aram ,
 Servari quâ certa fides ossa inclyta Petri ,
 Et requiem dulci , veniamque precarer amico,
 Reddita , vel mihi visâ sacro vox reddier antro :
 Dic bona verba : procul feralia vota , sacerdos.
 Jam pridem cœtu Superùm , folioque receptus
 Egregius juvenis : scelerum vix flamma piatrix
 Distulit æternæ pereunti gaudia vitæ.
 Nunc ille ætherio graditur spectandus in ostro ,
 Effigiemque Dei , cuius fulgore beantur
 Cælestes animæ , multùm sub imagine pulcri
 Quæsitam in terris , manifestâ in luce tuetur.
 Jam cælo apparet medio , fidusque benignum
 Collibus affulget Latiis , & lumine certo
 Signat iter , quo nisa polum subit ignea virtus.

Cùm